

תת"ע 1953/06/20 - אבו חנין ענאן נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 1953-06-20 מדינת ישראל נ' אבו חנין ענאן
תיק חיצוני: 11150569868

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	אבו חנין ענאן
נגד	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה
משיבה	
החלטה	

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 30.7.20.

כנגד המבקש הוגש ביום 5.6.20 כתב אישום המייחס לו עבירה של הובלת מטען במשקל חורג בניגוד לתקנה 85(א)(5), עבירה מיום 12.2.18.

ישיבת הקראה נקבעה ליום 30.7.20, אך המבקש לא התייצב לדיון; ובנסיבות בהן בתיק בית המשפט (בתיקיית המצאות שבוצעו בנט המשפט) קיים אישור מסירת הזמנה לדין אשר 'סרב לקבל', נשפט המבקש בהיעדרו, ונדון לקנס המקורי הקבוע בצידה של העבירה בגינה נשפט.

בתיק בית המשפט גם קיים אישור מסירה על פיו פסק הדין בהיעדר הומצא למבקש (למי שגר עמו בבית) ביום 11.8.20.

בבקשה מיום 10.9.20 טען הנאשם, כי לא קיבל הזמנה לדין ולא ידע על קיומו של הדיון, ובתיק נט המשפט לא סרוק אישור מסירה; כי נגרם לו עיוות דין, שכן לא ביצע את העבירה המיוחסת לו ולא היה אצלו משקל; וכי הוטל עליו עונש כבד וחמור ביותר שאינו משקף את מהות העבירה, ומבלי שהיתה לו הזדמנות להתגונן ולשטוח את הגנתו ולטעון לחפותו; ורישיון הנהיגה נחוץ לו לעבודתו לפרנסת משפחתו. ב"כ המבקש הוסיף וטען, כי רק ביום 2.9.20 נודע להם אודות גזר הדין (סעיף 13 בכתב יד לבקשה); וכי בתיק כשלים ראיתיים שמזכים את המבקש מהעבירה או שיש בכוחם לגרום לתיקון כתב האישום (סעיף 10 לבקשה); ובהודעה שהוגשה ביום 2.10.20 חזר וטען, כי לא הוצג ולא נסרק בתיק אישור מסירה.

עד היום לא ניתנה תגובת המשיבה, ומכאן החלטתי, על בסיס החומר הקיים.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

דין

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

על פי אישור מסירה המצוי בתיק בית המשפט, כאמור לעיל, הזמנה לדין, הכוללת את תאריך הדין בו נשפט המבקש בהיעדרו, נמסרה למבקש ביום 19.6.20 והוא סירב לקבלה; ועל פי סעיף 237(ג) לחוק סדר הדין הפלילי, ותקנה 54 לתקנות סדר הדין הפלילי, הרי שבוצעה המצאה כדין למבקש; ועל המבקש לבטל פסק דין בהיעדר התייצבות, עליו לפרט בבקשתו את מכלול טענותיו ולתמוך אותן באסמכתאות, ולא להסתפק בכפירה כללית בלבד שלפיה לא זומן ולא סירב לקבל את ההזמנה. וראו רע"פ 1581/20 **מהנדס אבו חמיד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.03.2020); ורע"פ 5356/20 **יאסר טחאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.08.2020).

בעניינינו, המבקש לא צירף לבקשה אסמכתאות כלשהן לכפירתו באישור המסירה, וגם הטענה לפיה המבקש עובד כל יום עד 17:00 ומגיע הביתה בשעות הלילה נטענה בעלמא, ולא הוברר גם הרלבנטיות שלה למועד המסירה (19.6.20 - יום ו' בשבוע), - כדי להפריך את המצוין באישור המסירה על ידי עובד הדואר.

יצוין עוד, כי גם הטענה בסעיף 13 (שהוספה בכתב יד) לבקשה, לפיה רק ביום 2.9.20 נודע למבקש אודות גזר הדין, הינה מנוגדת לאישור המסירה הנוסף המצוי בתיק, ממנו עולה כי פסק הדין הומצא למבקש (למי שגר עמו בבית - אבא) עוד ביום 11.8.20.

משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדין שהתקיים בהיעדרו.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג עו"ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018)). על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 400/20 **אולגה בלכר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 02.04.2020); ורע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.2015).

בעניינו, לבד מאמירתו הכללית של המבקש, לפיה הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, ולא ניתנה לו ההזדמנות להתגונן (סעיפים 8 ו-9 לתצהיר), לא צורפו לבקשה נימוקים התומכים בטענה זו, המעידים על סיכויי הגנתו, ולא הונחה תשתית ראייתית המצביעה על סיכויי הגנתו של המבקש, וודאי לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין. ראו למשל עפ"ת (מחוזי חי') 54906-03-20 עבד אלרחמאן חבשי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 07.05.2020).

אין גם די בטענת ב"כ המבקש "כי בתיק כשלים ראיתיים שמזכים את המבקש מהעבירה או שיש בכוחם לגרום לתיקון כתב האישום" (סעיף 10 לבקשה), שעה שהמבקש נמנע מלפרט ולתמוך בקשתו באסמכתאות לאותם כשלים ראיתיים נטענים.

מכאן, שגרסת המבקש נותרה כטענה כללית, והמבקש לא הרים את הנטל המוטל עליו לקיומו של חשש לעיוות דין שנגרם לו.

לא מצאתי גם, כי עונשו של המבקש מבטא עיוות דין שעה שהוטל על המבקש עונש הקנס המקורי הקבוע לעבירה בה הורשע; ונראה כי טענותיו של המבקש באשר לרישיונו נובעות מאמצעי תיקון שהוטלו על המבקש על ידי משרד הרישוי, וכבר נפסק ביחס לטענות כאלה כי "מדובר בשיקול של תועלת ולא בשיקול של עיוות דין". (עפ"ת (מחוזי חיפה) 21418-12-15 קויפמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.2015)).

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית, אף בלא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ח תשרי תשפ"א, 06 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.